

GQ&A: Interview - Nick Rhodes

By Alex Rees, 30 April 2013

Překlad © 2013 Michaela

V zákulisí velkolepého nahrávacího studia Battersea Studios, si Nick Rhodes pohodlně lenoší na luxusní kožené pohovce. S čerstvou tváří v elegantním oblečení byste si nikdy neřekli, že padesátiletý zakladatel Duran Duran strávil předchozí noc zahajovací párty v Bei Inclubu, kde probíhá jeho poslední výstava fotografií The Vinyl Factory Chelsea. Výstava vznikla z kolekce snímků pořízených jako vzorové předlohy jeho nedávno vydané desky TV Mania. TV Mania, z poloviny devadesátých let, byla nahrána ve spolupráci s jeho kolegou z kapely Warrenem Cuccurullem. Je to přemítání o televizi jako monstru. Realita prokázala značnou předvídatost. V rozhovoru s GQ, Rhodes diskutuje o jeho šestém smyslu pro budoucí duch doby, o divokých časech v minulosti a jak bere přítomnost.

Rex Features

GQ: Stala se televize náhradou společenského života?

Nick Rhodes: Pro mě je trocha antropologie po večerech vždy lepší než zůstat doma a koukat na telku. Ironií je, že lidé se dnes mnohem víc zajímají o životy ostatních než jejich vlastních. Samozřejmě rozumím fascinaci sledování katastrof v televizních reality show, chtít vidět lidi, jak budou reagovat je lidská přirozenost. Ale ve skutečnosti bych povzbudil lidi, aby našli někoho, s kým můžou mluvit, než někoho na koho můžou jen koukat.

Citace z propagačního materiálu TV Mania se zdá obzvláště zajímavá: „ Bizarní televizní telenovela o rodině, která dává všem její svobodu za technologicky špičkový a moderní životní styl a skutečnou slávu. Byla by to někdy lákavá nabídka i pro vás?

Ne ani trochu! Ale bylo to v roce 1996, což je důvod proč si myslím, že je zajímavé teď. Když jsme s Warrenem Cuccurullem udělali album, nahrávali jsme také Medazzaand. Simon LeBon mě trochu problémy s psaním textů a řekl: „Hele nechte mě si vzít pár týdnů volno. Musím najít nějakou inspiraci.“ Warren a já jsme jednou koukali na televizní show a já sem řekl Warrenovi, „Oni mluví v názvech písniček.“ Všechno co postavy říkaly, byly názvy písniček: „Beautiful, beautiful clothes“ (Nádherné, nádherné šaty), „I wanna make films“ (Já chci točit filmy), „ Am I dreaming? You´re dreaming.“ (Sním? Ty sníš). Začali jsme nahrávat různé vzorky a vytvořili jsme tyhle písničky ze všech těch různých vzorků, založených na konceptu nefunkční rodiny, zkoumané vědci, v domě se sledovacími kamerami. Takže samozřejmě když jsem přinesl nahrávku do studia, řekli mi: „Co to sakra je?“ Chtěli dokončené Duran Duran písničky, krásně vytvořené věci. Já jsem jim přinesl tenhle mišmaš vzorků a zvuků a beatů, což oni opravdu nepochopili. Řekli jsme si, že to vydáme nezávisle. Roky ubíhaly. My jsme se posunuli. Pak přišla The Truman Show a my jsme si řekli, „Skvělý, to je ten nápad.“

Takže vy jste vymysleli film aniž by jste si to uvědomovali.

No, film musel být napsán ve stejné době jako TV Mania. A pak krátce na to vyšel Big Brother. Hodně lidí mělo očividně podobné myšlenky. Ale kdo by si myslel, že reality show vy se mohla rozrůstat, jako se stalo?

Takže vás pravděpodobně nevidíme v žádné televizní reality show?

No, nikdy neříkej nikdy, protože jak člověk stárne, naučí se litovat těchto věcí, ale nevidím žádný důvod, proč udělat jednu takovou. Jedna velká show mi vlastně nabídla být porotcem v soutěži, ale já bych se prostě nemohl vidět v téhle pozici. Muselo by to být něco neobvyklého, co by mě zajímalo.

Jak se cítíte vzhledem k vzestupu sociálních médií?

Například nikdy jsem „netweetnul“. Myslím, že moje rozpětí pozornosti, je příliš dlouhé na Twitter. Myslím, že bych mohl mít alespoň blog. Ale podle mě jsou sociální média úžasný vynález – Duran Duran Facebook, jsem za něj velmi, velmi rád, protože je to přímá cesta jak mluvit se svými fanoušky. Ale potřebují lidi vědět, že jsem právě vyšel z obchodu se sendviči? To teď budou taky kupovat sendviče? A, ale ne, v obchodě dojde ten, co jsem chtěl já. Potřebují to vědět? Myslím, že ne.

Když jste pracovali na albu, jako je TV Mania, byli jste zvláště předvídaví ohledně dalších 15 let. Na jaké téma se zaměříte teď?

Na co bych se zaměřil je genetika a nano - technologie, protože si myslím, že to je to, co nejvíc změní naší budoucnost v příštích letech. Jsem fascinován genetikou a to už velmi

dlouho. Vždycky koukám na vědu a technologii, protože si myslím, že vývoj v mém životě byl tak pozoruhodný – a my jsme jen na špičce ledovce s projekty, jako je dekodování lidského genomu. Je tomu tak i s hudbou, řekněme ve 40. letech jsme se posunuli z vinylu a kazet k tomu mít celý záznam na malém čipu v kapse. A to je opravdu jen menší úspěch, v porovnání s tím, co se děje v lékařských vědách a dalších velkých věcech v našem životě.

Jakou hudbu teď právě posloucháte?

Nedávno jsem poslouchal album Lany Del Rey. Je na ní něco křehkého, což se mi opravdu líbí. Taky budu poslouchat trochu hip-hop, trochu elektronické hudby, což je pravděpodobně můj nejoblíbenější žánr, ale pak si doma poslechnu klasickou hudbu. Právě jsem si přehrával Off the Wall poprvé po dlouhé době a připomněl jsem si, jak je zatraceně dobrá.

Kteří fotografové vás obzvláště inspirují?

Man Ray je asi můj superhrdina, ale existuje spousta fotografů pracujících v této době, kdy lidé experimentují a jsou vynalézaví. Hans Bellmer například, ta krásná malá knížka plná panenek, kterou vytvořil je mimořádná věc z této doby. Taky miluju módní fotografy. Helmut Newton opravdu vytvořil něco, co nikdo jiný neudělal. Avedon má určitě lepší katalog než většina lidí. A nynější fotografové? Nick Knight je skvělý a Ellen Von Unwerth taky.

Kterého režiséra obdivujete?

Jak bych mohl žít bez Felliniho? Musím koukat na Felliniho film každý tři nebo čtyři měsíce. To mi vždycky zlepší náladu.

Jaký by jste řekl, že byl váš nejpodivnější zážitek z focení?

Fotografka Rebecca Blake, která s náma udělala hodně fotek v polovině 80. Let, měla vždy z nějakého důvodu nejnáročnější nebo obtížné vize. Jednou se rozhodla, že by udělala fotky nás pěti kluků z Duran Duran s hadem. Když ten chlápek přišel, říkal jsem si, „ To bude nějaký malý had, ne?“. Ne, byla to nějaká hrozně velká krajta donesená v pytli a chlápek s holí. Dostával tu věc ven z toho pytle holí a ta věc byla široká jako moje noha v některých místech. Had musel být omotaný kolem nás všech a Simon ho musel držet na přední straně, což bylo docela složité – a vzpomínám si, že Andy, náš kytarista byl v obzvláště obtížné náladě ten den.

Takže když k vám někdo přijede na focení a řekne „mám obrovskou krajtu v pytli a chci ji omotat kolem vás“, je tu něco k čemu byste měli výhrady?

No, v té době jsem myslel, že to byl zajímavý nápad. Víte, mohlo to být daleko horší. Podívejte, co řekl Avedon Natassje Kinski, „ty jsi tady, musíš být úplně nahá a já okolo tebe omotám hada.“ Na to bych asi řekl ne.

Co je nejdívnější dárek, který jste kdy dostal od fanouška?

Obrovská krabice pilin s ničím uvnitř. Vždycky jsme si přáli vědět, jestli tam mělo něco být. Nikdy jsme odpověď nezjistili.

Co je nejdůležitější položkou před vaší jízdou?

Dobrá láhev vína a obvykle máme jenom lehké jídlo: ovoce, někdy sushi. Já moc sushi nejím, ale musím říct, že je velmi oblíbené u ostatních kluků.

Album Duranů je na obzoru, pracujete s Markem Ronsonem...

No, jsme doslova na začátku. Odtud poběžím do naší zkušebny ve Wandsworthu, právě tenhle týden jsme začali psát. Dělali jsme na tom asi čtyři nebo pět dní. Příští týden jedeme za Markem zjistit, jestli můžeme probrat, co máme a dostat z toho pár písniček. Jsem hrozně natěšený. Myslím, že to byl pro nás perfektní člověk na našem posledním albu – stylisticky, hudebně, chytrý v oboru, jeho znalosti všeho: od nejlepších rytmů do nejlepší rockové, elektronické, hip-hopové a popové hudby. Je pro nás perfektní, protože je neuvěřitelně rozmanitý. Nefungujeme bez stylu guru.

Existují nějakí další současní umělci, se kterými by jste rádi spolupracovali?

Pracovali jsme s Kelis na našem posledním albu, které bylo dobré – myslím, že bych s ní rád pracoval znovu. Grace Jones se nemůžu nabažit, vždy si myslím, že je moderní. Před lety byl s námi na pódiu Brandon Flowers a udělal s náma „Planet Earth“ a jeho a Simonův hlas dohromady zněly jako velmi dobrá směs. Takže si myslím, že jednou by bylo zábavně dělat něco s The Killers. Člověk nikdy neví.

Na jednom z popisků použitých na výstavě bylo napsáno ať hledáte v daném obraze „perfektní vadu“. Co je vaše perfektní vada?

Nemám rád věci, když jsou příliš zářivé a upravené ve photoshopu. Na této výstavě není upraveno vůbec nic. A není to tak, že bych neměl rád Photoshop, nechápejte mě špatně. Je to skvělý nástroj pro vytvoření krásných, uměleckých věcí. Ale když vidím fotky někoho, kdo upravoval do takové míry, že fotky vypadají jako loutka Thunderbird – to pro mě nevypadá dobře. Není to moje estetika, když mluvím o vadách, mám na mysli věci, ke kterým směřuju.

Nové album Davida Bowieho se zaměřuje zejména na témata, podobné těm, které jste naznačovali v TV Mania. Už jste slyšel The Next Day?

David měl vždy zajímavý pohled na život a já jsem velmi rád, že udělal další album. Myslím, že pro mou generaci je to jeden ze superhrdinů. Nesmírně nás ovlivnil a prakticky každý jiný umělec vyšel z tohoto období.

Co hledáte u obleku?

Hledám věci, které jsou krásně střižené, které se vyznačují skvělým krejčovstvím. Nemám tendenci hledat úplně šílené návrhy. Asi jsem to dělal v některých mých obdobích – v průběhu 80. let určitě. Ale líbí se mi hledat oblečení, které má nějakou zvláštnost. Ať už je to límec který je trochu odlišný, tkanina má určitý lesk nebo jsou ramena tvarovaná o trochu víc než by normálně měla. Jen malé detaily, které dávají siluetu něčeho jiného.

Perfektní vada tedy.

Ano! Je to skvělé. A taky dost legrační; půjčil jsem nějaké oblečení módnímu muzeu v Santiagu v Chile. Mají krásné módní muzeum a udělali výstavu s oblečením z 80. let. Jean Paul Gaultier jim půjčil spoustu věcí a oni mi řekli, „Mohl byste nám ukázat některé věci, které jste dostal?“ Nechal jsem si všechny šaty z toho období. Mám všechno. Nakonec jsem jim půjčil rovnou několik věcí a po výstavě se ke mně kurátoři vrátili a řekli mi: „Uvědomujete si, že to co máte, je ve skutečnosti pravděpodobně jedna z nejlepších sbírek pánského oblečení z té doby?“ Myslím, že jsem koupil a nosil spoustu věcí, které by ostatní lidé nenosili. Je to každý od Gaultiera přes Comme des Garçons, Yohji (Yamamoto) až po Antonyho Price a Thierryho Muglera. Všichni tito návrháři tam venku dělali úžasné věci v 80. letech. Jsem opravdu rád, že jsem si nechal jejich práci.

Už jste někdy zvažoval svou vlastní malou módní přehlídku, nemám pravdu?

Nejspíš něco takového bude, v nějaké fázi, uděláme větší Duran věc. Ale myslím, že z mého oblečení – které se právě snažíme správně archivovat – tam je určitě pár velmi zajímavých kousků, protože ukazují, co se stalo v tom období. Oni vypráví příběh. Vždycky říkám lidem, že 80. léta byla tak vynalézavá, protože lidé chtěli vyniknout. V době kdy jsme se dostali do devadesátek všichni chtěli, aby zapadali. Všechno bylo o stejných džínách a teniskách. To je fatální. Vzhledem k tomu, že v 80. letech byste NIKDY nebyl viděn ve stejných džínách, které nosil i někdo jiný. Chtěli jste tu bundu, kterou nikdo neměl.

<http://www.gq-magazine.co.uk/entertainment/articles/2013-04/30/nick-rhodes-duran-duran-interview>